

en saa meget forøget Værdi, at der vil være fuld Sikkerhed for Pengene, naar ogsaa Huset gives med i Pantet, saaledes at der ikke behøves nogen Udbetaling strax. Den maa vistnok kunne udstrækkes over en temmelig stor Mærskle, hvilket vil være særdeles gavnligt. Jeg skal naturligvis ikke forbyde mig videre i denne Sag; men jeg vil kun udtale, at det har været mig hørt at se, at den ærede Minister har gjort Skridt, som stemme med, hvad der er blevet ønsket fra Udvalgs Side, som have været nedsatte i Anledning af fremkomne private Lovforslag. — Der er endnu en Foranstaltning, som jeg ser ogsaa er paatænkt; nemlig en anden Fordeling af den Konto, der benyttes til at understøtte Kunstnere og Videnskabsmænd, og hvorved den ærede Minister ogsaa, saa vidt jeg kan se, har imødekommet Udtalelser fra Finantsudvalgets Side. Jeg skal imidlertid ikke negte, at der i selve den Omordning, som er foreslaaet eller paatænkt, er Noget, som jeg vilde ønske var anderledes. Navnlige er der en Post, som tidligere er bleven betragtet som en Slags Væresbønning til Nationens mest fremtrædende Mænd i Kunst og Videnskab, og som man kan sige ikke er bleven Noget bevilget uden ved Thingets udtrykkelige Bøtum. At dette Forhold nu noget udviskes, synes mig ikke rigtig. Hvorfor skulle vi ikke mere i vort Land, ligesaa vel som i andre Lande, kunne vise de i denne Retning udmærkede Mænd en saadan Hædersbevisning som den, der før er bleven viist dem ved sige Bøta af Thinget? Forholdet vil nu efter min Mening, som sagt, blive noget udvisket, navnlig naar jeg ser paa de Personer, som man har paatænkt at opføre paa denne Konto; men jeg skal naturligvis ikke komme ind paa at omtale disse Personer, det vilde være ganske upassende. Foranstaltningen gaar imidlertid i den Retning, som man har ønsket fra Folkethingets Finantsudvalgs Side, og derfor har jeg stillet mig tilfreds. — Med Hensyn til det kongelige Theater har den ærede Minister indtaget en ganske ny Stilling, som jeg ikke skal negte forekommer mig noget frem — om jeg saa maa sige — overfor en nedsat Theaterkommissionens Indstilling, og overfor hvad der er yttret fra dette Things Side. Der er jo vel sagtens en Del af de Krav, som man til Syvende og Sidst vil blive nødsaget til at bevilge, naar man ikke vil have, at Theatret skal gaa i Staa, og det er jo bekendt nok, at den ærede Minister ikke røstter noget stort i den Henseende; jeg har tidligere omtalt, hvilke mægtige Støtter han i saa Henseende har, men dette vil vise sig til sin Tid. Der er derimod andre Krav, hvis Nødvendighed forekommer mig at være tvivlsom. Der er f. Ex. Spørgsmaalet om Pensionsberettigelse for et begrændset Antal Kunstnere ved Theatret. Den ærede Minister har gjort opmærksom paa den vanskelige Stilling, som fremkommer derved, at man ikke kan byde saa-

danne Lønninger som dem, udmærkede sceniske Kunstnere faae i andre Lande. Dette er ganske vist; men man maa jo ogsaa erindre, at de Kunstnere, der have nogen Betydning for vort Theater som Nationaltheater, vistnok i Reglen ikke ville have et saa stort Marked for deres Fremstillingsøene, at vi behøve at frygte, at de skulle forlade Landet og gaa andetsteds hen, naar de ikke kunne opnaa Pensionsberettigelse. Jeg skal forøvrigt gjøre opmærksom paa, at vi have en anden Institution, hvortil der gives et Tilskud fra Statskassens Side, hvoraf en Del er beregnet paa at anvendes til pensionsberettigede Lønninger; jeg sigter til Kunstakademiet. Vi have ogsaa et andet Fænomen med Hensyn til erhvervet Pensionsberettigelse ved lang Tjeneste, nemlig for underordnede Bestillingsmænd; jeg sigter her til Postbudene. Man kan altsaa ikke sige, at det er noget aldeles Nytt; som her er fremkommet, og det kan ogsaa meget gerne være, at man maatte kunne slippe billigst igjennem paa den Maade. Det er Noget, som jeg ikke skal have nogen bestemt Mening om — men man kan ikke negte, at det staar saa temmelig i Modstrid baade med, hvad dette Thing har fordret, og med, hvad Theaterkommissionen i sin Tid har indstillet. Jeg nærer derfor nogen Tvivl om, hvorvidt dette kan gaa igjennem, og naar jeg sagde, at det ikke var nødvendigt, skal jeg dog tillade mig at sige, hvorfor. Er der nemlig en enkelt Kunstner, der er en saa fremragende Dygtighed, at den ærede Minister tror, at Institutionen vil have Nytte af at erhyvere ham for sig, ser jeg ikke rettere, end at Ministeren maa kunne forelægge et Forslag om Pensionsberettigelse for ham. Naar man ser, hvor beredvillig man her i Thinget har været til at yde endog extraordinære Pensioner, altsaa Pensioner til Folk, der ere gaaede af, synes det mig, at der er Noget, som taler for den Instuelse, at man ogsaa vil være beredvillig til at imødekomme et saadant Forslag fra Ministeren, naar det kan paavises, at det ligefrem er til Fordel for Institutionen, altsaa en Pengevinding, der opnaas for den derved. Jeg tror derfor ikke, det er nødvendigt at gaa en Vej, der vilde staa i en saa skjærende Modsetning til, hvad der er fordret fra dette Things Side. — Jeg vil endnu kun omtale eet Punkt, nemlig de Lønningsstillag, der ere begjærede paa en stor Mængde Poster. Derom vil jeg sige, at der i en Mærskle har været fordret fra Folkethingets Side, at der forud for en saadan Lønningsforøgelse maatte gaa en Underpørgelse af, hvorvidt det virkelig var nødvendigt at beholde et saa stort Antal af Embedsmænd, hvorvidt det var nødvendigt at give saa mange af dem Pension samt mange andre Forhold, som staa i Forbindelse dermed. Det forekommer mig, at det vilde være rigtigst, at vi i indværende Finantsaar ligesom i det forrige indskrænkede os til